

РЕШЕНИЕ

№ 5888

гр. София, 18.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 17.09.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Станимира Друмева

Полина Величкова

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4837** по описа за **2021** година докладвано от съдия Станимира Друмева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], подадена чрез пълномощника адвокат Д., против решение от 29.12.2020 г. на Софийски районен съд, постановено по н. а. х. д. № 4541 по описа за 2020 г. на СРС, НО, 101-ви състав, с което е потвърдено наказателно постановление № 29-0000567/17.02.2020 г., издадено от директора на дирекция „Международна трудова миграция“ на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ (ИА „ГИТ“), с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лв. на основание чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ).

Касаторът оспорва решението на СРС като неправилно поради постановяването му в нарушение на процесуалния и материалния закон. Счита, че съдът не е отчетел наличието на съществени процесуални нарушения, допуснати при издаване на обжалваното наказателно постановление, които са ограничили правото му на защита. Според касатора дружеството не е извършило каквото и да е нарушение на трудовото законодателство, а ИА „ГИТ“ не може да дава предписания, което е в компетентността само на съда. Искането от съда е за отмяна на обжалваното решение и за отмяна на наказателното постановление като незаконосъобразно. Касаторът,

редовно уведомен, не се представлява в съдебно заседание.

Процесуалният представител на ответната страна оспорва касационната жалба като неоснователна в съдебно заседание и моли бжалваното решение да бъде оставено в сила. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба и пледира за оставяне в сила на решението на районния съд.

Административен съд София - град, XI - ти касационен състав, като прецени допустимостта и основателността на касационната жалба по наведените в нея касационни основания по чл. 348, ал. 1 от НПК, ангажираните по делото доказателства и съобразно закона, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок и от надлежна страна.

Разгледана по същество, е неоснователна.

От фактическа страна СРС е установил следното:

С акт за установяване на административно нарушение № 29-0000567/15.01.2020 г., съставен от Д. Н. на длъжност главен инспектор в Д „МТМ“ на ИА „ГИТ“, е установено, че при извършване на последваща проверка на 3.12.2019 г. по спазване на трудовото законодателство на [фирма], както и на 10.12.2019 г., 20.12.2019 г., 14.01.2020 г. и 15.01.2020 г. по представени документи в сградата на ИА „ГИТ“ в [населено място], [улица], е констатирано, че с протокол за извършена проверка от Д „ИТ“ с изх. № ПР 1928813 от 4.09.2019 г., връчен на същата дата, на дружеството, в качеството му на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ, е дадено задължително за изпълнение предписание № 10, а именно: работодателят [фирма] да изплати на Ц. П. К. определеното със заповед № 00073/13.05.2019 г. обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж в размер на 7 работни дни, не по-късно от последния работен ден на месеца, следващ месеца, през който е прекратено трудовото правоотношение, съгласно чл. 228, ал. 3 от КТ.

При преглед на представените в хода на проверката документи, изискани на основание чл. 45, ал. 1 от АПК с призовки от 3.12.2019 г., 16.12.2019 г. и 20.12.2019 г. е установено, че работодателят не е изплатил обезщетението за неизползван платен годишен отпуск при прекратяване на трудовото правоотношение на лицето К.. Липсват подписи във ведомостта или други документи, удостоверяващи изплащането на дължимото обезщетение. Въз основа на установеното е прието, че [фирма], в качеството на работодател, не е изпълнило задължително за изпълнение предписание № 10, дадено от Д „ИТ“ в протокол за извършена проверка с изх. № ПР 1928813/04.09.2019 г., с което е извършило нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ. Посочено е, че нарушението е извършено на 26.09.2019 г. в [населено място].

Въз основа на съставения АУАН, административно-наказващият орган издал обжалваното пред районния съд наказателно постановление № 29-0000567/17.02.2020 г., с което за установеното нарушение наложил на [фирма] имуществена санкция в размер на 1 500 лв. на основание чл. 415, ал. 1 от КТ.

При извършената служебна проверка районният съд е констатирал липса на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила в хода на административнонаказателното производство, като е приел, че актът за установяване на административно нарушение и обжалваното наказателно постановление са

съставени от компетентен орган, съдържат необходимите реквизити по чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. В обстоятелствената част на акта нарушението е описано чрез съставомерните му признаци и в този смисъл е налице пълно описание на нарушението, за което на жалбоподателя е ангажирана административнонаказателната отговорност и същото кореспондира с изложеното в наказателното постановление. Съдът е приел, че от съдържанието им става ясно какво деяние е осъществено от жалбоподателя, кога е извършено и каква е неговата правна квалификация.

По приложението на материалния закон съдът е приел, че при извършената проверка след срока на изпълнение на даденото предписание същото не е било изпълнено, с оглед на което законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя по чл. 415, ал. 1 от КТ.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Районният съд е изяснил всички релевантни за спора факти, като установената фактическа обстановка се подкрепя изцяло от събрания доказателствен материал. Фактическите изводи са направени след съвкупна преценка и анализ на събраните по делото доказателства.

Съгласно разпоредбата на чл. 415, ал. 1 от КТ, който не изпълни принудителна административна мярка, приложена от контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лева.

В случая, на работодателя са дадени указания за заплащане, при определен срок за изпълнение до 25.09.2019 г., на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск на конкретно посоченото лице. Тези указания в даденото задължително за работодателя предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ (по т. 10 от протокола) не са изпълнени в определения срок. Доказателства, удостоверяващи изплащане на дължимото обезщетение са представени в хода на проверката и към момента на извършване на последващата проверка. Ето защо, след констатиране на неизпълнение на предписанието работодателят законосъобразно е санкциониран на основание чл. 415, ал. 1 от КТ.

Задължителното предписание е индивидуален административен акт, който се издава от административния орган в условията на оперативна самостоятелност - при предварителна преценка дали, кога и как да бъде издаден. Този извод следва от изричната разпоредба на чл. 404, ал. 1 изр. първо от КТ, според която контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл. 400 и 401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат конкретни принудителни административни мерки, сред които - да дават задължителни предписания на работодателите, предприятията ползватели, органите по назначаването и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство (чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ). В този смисъл, неоснователно е възражението на касатора, че ИА „ГИТ“ не е компетентна да издава предписания по отношение на дължими суми по трудово правоотношение. В случая по делото няма данни, а и не се твърди даденото предписание да е било оспорено по реда на чл. 405 от КТ, поради което правилно е прието от съда, че фактическият състав на нарушението, за което е наложено наказание, включва като елемент неизпълнение на вече дадено предписание. От съвкупната преценка на събраните доказателства безспорно се установява, че предписанието не е изпълнено в дадения срок, с което е

осъществен фактическият състав на чл. 415, ал. 1 от КТ и законосъобразно е ангажирана отговорността на дружеството на това основание.

Касационната инстанция намира за недоказана защитната теза на дружеството-жалбоподател, че трето упълномощено от работника лице е получило дължимото обезщетение от негово име. Това твърдение не е подкрепено с доказателства нито пред въззивната инстанция, нито пред касационната. От представената в хода на първоинстанционното производство декларация от адвокат Г. се установя, че на 30.10.2019 г. същият е предоставил единствено оформени и подписани от работодателя трудови книжки на няколко лица, сред които и К.. Платежни или други документи, удостоверяващи изплащането на дължимото обезщетение в срока за изпълнение на даденото задължително предписание не са представени от дружеството-жалбоподател.

Като е достигнал до същите изводи, районният съд е постановил правилно решение, което следва да бъде оставено в сила. Не се установиха касационни основания за неговата отмяна.

При този изход на делото, на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв. за касационната инстанция, съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София - град, XI - ти административен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 29.12.2020 г. на Софийски районен съд, постановено по н. а. х. д. № 4541 по описа за 2020 г. на СРС.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ - С., сумата от 80 лв. (осемдесет лева), представляваща юрисконсултско възнаграждение за касационната инстанция.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1./

2./